

[Aksel Larsen.]

Foranstaltninger, og fordi Foranstaltningerne blev iværksat paa en saa hurtig og panikagtig Maade, at man maa sige: Der maa dog have været nogle Kendsgerninger, der har faaet Regeringen til at gøre det. Det er det, vi har spurgt om, det er det, vi har bedt om at faa Besked om.

Det ærede Medlem Hr. Starcke, der bruger enhver Debat til at forsøge paa at gøre sig bemærket ved at tale om noget helt andet, finder blandt dette andet paa at spørge mig, om jeg mener, at Regeringens Foranstaltninger har været med til at forhindre et Kup. Ja, jeg kan jo sagtens sige nej, men jeg maa indrømme, at jeg ved ikke, om muligvis det ærede Medlem Hr. Starcke og hans Parti har forberedt et Kup, eller om K. U. har forberedt et Kup. Jeg tvivler i nogen Grad paa det. Men jeg ved, at Politiets og Militærets konkrete Foranstaltninger imod et Kup herhjemme, efter hvad ledende Politifolk og Officerer har sagt, gik ud paa at være paa Vagt over for et kommunistisk Kup. Hvad det angaar, kan jeg sige til Hr. Starcke, at et saadant Kup har Kommunisterne aldrig nogen Sinde planlagt eller tænkt paa og agter aldrig nogen Sinde at foretage. Det har vi sagt saa tit offentligt, og hele vor hidtidige Virksomhed viser, at vor Maade at føre politisk Kamp paa er at kæmpe for at erobre Folkets Flertal og derigennem at erobre Magten. Saa jeg finder — ja, undskyld, at jeg gentager det, jeg ved, at det er et stærkt Ord —, at det er fuldkommen aandsvagt af Statsmagten at gaa og bilde sig ind, at Kommunisterne gaar rundt og planlægger et militært Kup i Paasken — hvis Statsmyndighederne altsaa har villet bilde sig det ind —, der er i hvert Fald adskillige Politifolk og Officerer, der har bildt sig det ind.

Jeg bliver nødt til at sige til Slut, at vi har intet Svar faaet fra Regeringen paa Spørgsmaalet: Hvad var Regeringens Bevæggrund? Hvilke Kendsgerninger fik den til paa den Maade, som den har gjort det, at iværksætte de paagældende Foranstaltninger? Det kan ikke nytte noget, at man kommer bagefter og forsøger at bagatellisere det og siger, at det var noget højst ordinært, og at vi ikke kunde have Depoterne til at ligge ubevogtede hen. Det var jo meget omfattende Foranstaltninger, og navnlig blev de iværksat paa en Maade, som var egnet til at sprede umiddelbar Krigsfrygt i Befolkningen, egnet til at sprede Panik. Vi mener, det er uforsvarligt af en Regering at gøre noget saadant, hvis der ikke er en umiddelbar overhængende Fare til Stede. Og hvis der var en saadan umiddelbar overhængende

Fare, maatte Regeringen ogsaa være i Stand til at oplyse Folket derom.

Regeringen har ikke været i Stand til at besvare dette ganske enkle Spørgsmaal. Jeg gentager til den højtærede Statsministers Oplysning, at det er det, det drejer sig om, og ikke om, hvorvidt jeg har været med i den politiske Bevægelse i 25 Aar. Den højtærede Statsminister har det i øvrigt som en vis anden, forhaabentlig afdød Statsmand, som i en lang Periode ikke kunde holde en Tale uden at sige: gennem 14 Aar har man misregeret o. s. v. — I flere Aar har den højtærede Statsminister Gang paa Gang om mig sagt, at han har kendt mig gennem 25 Aar. Kunde det aldrig blive 26 eller 27, saa at der dog kom lidt Variation i det? — Men det er slet ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er, at Regeringen bør give det danske Folk en Redegørelse for sine Bevæggrunde til de panikagtige militære og politimæssige Beredskabsforanstaltninger, som den lod iværksætte i Paasken.

En saadan Redegørelse har Regeringen ikke givet. Statsministeren har heller ikke givet den her i Dag, men har søgt at snakke sig uden om, og adskillige af de ærede Ordførere har bravt hjulpet ham ved i Stedet for at tale om den Sag, det drejer sig om, at komme med Ukvemsord imod os andre. Den Maade at behandle Sagen paa fra Regeringens Side og ogsaa fra de Partiers Side, som altsaa aabenbart forud for Paasken er enedes med Regeringen om, at man skulde iværksætte Foranstaltninger, kan ikke være egnet til at skabe Tillid i Befolkningen til Statsstyret, og den kan ikke være egnet til at skabe Ro i Befolkningen. I det mindste efterlader det den Opfattelse, at naar der ikke har været reelle Grunde til disse Foranstaltninger — det kan der ikke have været, for saa var man rykket ud med dem —, maa der altsaa have været mere indirekte, mere politiske Grunde, saa maa det altsaa have været Regeringens Mening, at den derigennem kunde fremme visse politiske Formaal; jeg tænker ikke her paa saa smaatskaarne Formaal, som det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen har skudt Regeringen i Skoene, og som han nu er paa vild Flugt fra, men paa større og mere vidtrækkende politiske Formaal, navnlig hvad angaar Danmarks Forhold til de verdenspolitiske Magtgrupperinger.

Jeg beklager, at denne Debat er forløbet paa den Maade, som den er. Men Skylden for det er den ansvarlige Statsministers, som har vægret sig ved her i Folketinget at gøre sin Pligt, nemlig at give